

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

O dragoste nepotrivită
Elizabeth Hoyt

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOYT, ELIZABETH
O dragoste nepotrivită / Elizabeth Hoyt;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3975-2

I. Bulat, Manuela (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

ELIZABETH HOYT

O dragoste nepotrivită

Traducere din limba engleză
Manuela Bulat

capitolul 1

*Yorkshire, Anglia
Septembrie 1760*

După ce trăsura se răsturnă și cu puțin înainte s-o ia caii la sănătoasa, Lady Georgina Maitland observă că vechilul ei era bărbat. Ei, vorba vine, firește că știa că Harry Pye era bărbat. Că doar nu trăia cu iluzia că era vreun leu sau un elefant, sau o balenă, sau vreun alt membru al regatului animalelor - asta admitând că o balenă putea fi numită animal, și nu doar un pește foarte mare. Ideea era, de fapt, că bărbăția lui devenise brusc foarte evidentă.

George își ridică sprânceana în timp ce stătea în picioare pe drumul pustiu, care ducea spre East Riding, în Yorkshire. În jurul lor, dealurile acoperite cu grozământ se rostogoleau spre linia orizontului. Întunericul se așternea rapid, sosit mai devreme din pricina furtunii. Parcă s-ar fi aflat la capătul pământului.

- Crezi că o balenă este un animal sau un pește foarte mare, domnule Pye? țipă ea pentru a acoperi șuieratul vântului.

Umerii lui Harry Pye se strânsă. Erau acoperiți doar de o cămașă de batist udă, care se lipea de el într-un mod plăcut din punct de vedere estetic. Ceva mai devreme, își dezbrăcase haina și vesta pentru a-l ajuta pe vizitiul John să dezlege caii de la trăsura răsturnată.

- E animal, milady.

Vocea domnului Pye era, ca de obicei, calmă și profundă, cu un soi de ton aspru spre final. George nu-l auzise niciodată ridicând vocea sau manifestând vreo pasiune. Nici când insistase s-o însoțească la proprietatea

din Yorkshire, nici când începuse ploaia care le încetini-
se ritmul astfel încât trăsura abia dacă se târa, nici când
aceasta se răsturnase, cu 20 de minute în urmă.

„Cât de enervant.“

- Crezi că vei reuși să pui trăsura pe roți?

Își trase pelerina udă leorcă peste bărbie în vreme ce
contempla rămășițele vehiculului ei. Ușa atârna într-o
balama, legănându-se în vânt, două roți erau distruse,
iar osia din spate stătea într-un unghi ciudat. Întrebarea
era absolut idioată.

Domnul Pye nu lăsă să se vadă, nici prin vorbă,
nici prin faptă, că-și dăduse seama de stupiditatea
întrebării ei.

- Nu, milady.

George oftă. Era cu adevărat un miracol că ei și vizi-
tiul nu fuseseră răniți sau uciși. Ploaia făcuse ca drumu-
rile să fie foarte alunecoase din pricina noroiului, iar în
timp ce luau ultima curbă, trăsura începuse să derapeze.
Dinăuntru, ea și domnul Pye îl auziseră pe vizitiu țî-
pând în vreme ce încerca să stabilizeze vehiculul. Harry
Pye sărise de pe locul lui spre al ei, ca o pisică uriașă.
Se lipise de George înainte ca ea să poată rosti măcar un
cuvânt. Căldura lui îi învăluisе trupul, iar nasul ei, in-
tim îngropat în cămașa lui, inhalase mireasma cămășii
curate și a pielii bărbătești. Trăsura deja se înclinase și
era evident că vor cădea în șanț.

Încet, cumplit, drăcovenia aia se răsturnase cu un
scrâșnet de lemn freat de pământ. Caii nechezaseră, iar
trăsura gemuse de parcă protesta față de soarta crudă.
Ea se încheștase de haina domnului Pye pe când lumea
ei se întorcea cu susul în jos, iar domnul Pye mârâise de
durere. Apoi, rămăseseră nemișcați din nou. Trăsura
căzuse pe-o parte, iar domnul Pye era tolănit deasupra
ei ca o mare plapumă călduroasă. Doar că Harry Pye era
mult mai tare decât orice plapumă cu care se învelise
ea vreodată.

El se scuzase cât se poate de politicoș, se desprinsese
de ea și se ridicase pentru a deschide ușa aflată acum
deasupra lor. Se târâse prin ușă, iar apoi o trăsese și pe
ea afară. George își frecă încheietura de care o străn-
sese el. Era deconcertant de puternic - lucru de care nu
ți-ai fi dat seama privindu-l. La un moment dat, toată
greutatea ei fusese susținută de brațul lui, și ea nu era o
femeie micuță.

Vizitiul scoase un țipăt care fu luat de vânt, dar care
fusese suficient de tare pentru a o trezi la realitate. Iapa
pe care o dezlega era de-acum liberă.

- Du-te călare pe ea până în orașul următor, dom-
nule vizitiu, dacă ești amabil, îi ceru Harry Pye. Vezi
dacă găsești o altă trăsură pe care să ne-o trimiți. Eu o să
rămân aici, cu domnișoara Maitland.

Vizitiul se urcă pe cal și le făcu semn cu mâna înainte
de a dispărea în ploaia torențială.

- Cât de departe se află orașul următor? întrebă
George.

- La vreo 20-25 de kilometri.

Slăbi chinga unuia dintre cai.

Ea îl studie în timp ce lucra. Dincolo de faptul că era
ud, Harry Pye nu arăta diferit față de cum arătase dimi-
neață, când plecaseră de la un han din Lincoln. Încă
mai era un bărbat de înălțime medie. Și mai curând
slab. Părul îi era maro - nici castaniu, nici cafeniu, ci
pur și simplu maro. Îl legase la spate, într-o coadă sim-
plă, fără să se deranjeze să-l pomădeze sau să-l pudreze.
Și era îmbrăcat în veșminte maro: pantaloni, vestă și
haină, de parcă ar fi dorit să se camufleze. Doar ochii,
de un întunecat verde smarald, și în care uneori licărea
ceea ce-ar fi putut fi o emoție, aveau culoare.

- Partea proastă e că mi-e frig, murmură George.

Domnul Pye își ridică repede ochii. Privirea lui îi
cuprinse mâinile care îi tremurau duse la gât, apoi se
îndreptă către dealurile din spatele ei.

– Îmi pare rău, milady, ar fi trebuit să-mi dau mai de vreme seamă că va e rece. Își îndreptă din nou atenția spre înspăimântatul cal castrat, pe care încerca să-l elibereze. Probabil că și mâinile lui erau la fel de amorțite ca ale ei, dar el lucra cu fermitate. Nu departe de aici se află coliba unui păstor. Am putea să mergem cu calul acesta și cu acela, adăugă el și arată spre calul de lângă cel castrat. Celălalt șchioapătă.

– Serios? De unde știi?

Ea nu observase că animalul era rănit. Toți cei trei cai de trăsură care rămăseseră tremurau și își rostogoleau ochii la șuieratul vântului. Calul pe care el îl arătase nu părea într-o stare mai proastă decât ceilalți.

– Își ferește piciorul drept din față.

Domnul Pye mormăi ceva și, brusc, cei trei cai fură dezlegați de la trăsură, cu toate că încă erau legați laolaltă.

– Hei, liniștește-te, scumpo!

Apucă de căpăstru calul care conducea atelajul și îl mângâie, mâna lui bronzată mișcându-se cu tandrețe pe gâtul animalului. Cele două falange superioare ale inelarului de la mâna dreaptă îi lipseau.

Ea își întoarse capul pentru a privi spre dealuri. Servitorii – și, de fapt, vechilul era doar un soi de servitor cu o poziție superioară – n-ar fi trebuit să aibă un sex anume. Desigur, se știa că erau oameni care aveau propriile vieți și toate astea, dar era mult mai simplu să-i consideri asexuați. Precum un scaun. Oamenii doreau un scaun pe care să se așeze atunci când erau obosiți. Altminteri, nimeni nu se gândea prea mult la scaune, și așa și trebuia să fie. Ar fi fost foarte neplăcut să te întrebi dacă scaunul a băgat de seamă că îți curgea nasul, dorindu-ți să știi ce gândea despre asta, sau să observi că scaunul are ochi frumoși. Nu că scaunul avea ochi, frumoși ori altfel, dar bărbații aveau. Și Harry Pye avea. George se întoarse din nou spre el.

– Ce vom face cu al treilea cal?

– O s-o lăsăm aici.

– Asta nu poate fi bine pentru ea.

– Nu, milady.

Umerii lui Harry Pye se strânseseră din nou, un gest pe care George îl găsea ciudat de fascinant. Ar fi vrut să-l poată determina să-l facă mai des.

– Poate că ar trebui s-o luăm cu noi.

– Imposibil, milady.

– Ești sigur?

Umerii lui se încordară, iar domnul Pye își întoarse încet capul. În lumina fulgerului care luminează drumul în clipa aceea, ea îi văzu ochii verzi strălucind și un fior îi străbătu șira spinării. Apoi, următorul tunet bubui de parcă vestea apocalipsa. George clipi. Harry Pye se îndreptă de spate. Iar caii țâșniră ca din pușcă.

– O, Doamne! rosti Lady Georgina cu ploaia picurându-i de pe nasul îngust. Se pare că am dat de belea.

„Am dat de belea. Mai curând, am dat de naiba.“ Harry privi drumul în direcția în care caii dispăruseră fugind de parcă Scaraoțchi însuși îi fugărea. Nu se vedea nici urmă de animalele alea tâmpite. La felul în care o zbughiseră, aveau să se oprească după cel puțin un kilometru și jumătate. N-avea nici un rost să plece după ele pe ploaia asta. Își îndreptă privirea spre cea care, de mai puțin de șase luni, îi era stăpână. Buzele aristocratice ale lui Lady Georgina erau vinete, iar blânița care ținea gluga pelerinei ei se transformase într-o încălceală udă learcă.

Ce căuta ea aici? Dacă n-ar fi fost Lady Georgina, el ar fi mers călare de la Londra la domeniul ei din Yorkshire. Ar fi ajuns cu o zi în urmă la conacul Woldsly. La ora asta, s-ar fi bucurat de o cină caldă în fața focului din casa lui. Nu ar fi înghețat până în măduva oaselor în ploaie, în mijlocul drumului, în timp ce lumina zilei pălea rapid. Dar, cu ocazia ultimei sale călătorii la Londra, pentru a-i da raportul despre domeniul ei, Lady Georgina

se hotărâse să meargă cu el la conacul Woldsly. Ceea ce însemnase să ia trăsura care acum era un morman de lemne sfărâmate în șanțul de la marginea drumului. Harry își înghiți un suspin.

- Puteți merge, milady?

Ochii de un albastru ca ouăle de sturz ai lui Lady Georgina se făcură mari.

- O, da. Fac asta de când aveam unsprezece luni.

- Bine.

Harry își puse pe el vesta și haina, fără însă a se deranja să le încheie. Erau la fel de ude ca toate veșmintele lui. Coborî în șanț pentru a lua păturile de blană din trăsura. Din fericire, erau uscate încă. Le rula împreună și luă felinarul trăsorii, care încă era aprins. Apoi, o apucă pe Lady Georgina de cot, pentru a o susține în caz că pășea greșit, ca nu cumva să cadă în fundulețul ei aristocratic, după care începură să urce anevoie dealul acoperit cu grozământ.

La început, se gândise că dorința ei de a merge în Yorkshire era un moft copilăresc. Toana unei femei care niciodată nu se întrebase de unde provine carnea de pe masa ei sau bijuteriile pe care le purta la gât. După părerea lui, cei care nu munceau pentru a-și câștiga traiul aveau adesea idei năstrușnice. Dar, cu cât petrecea mai mult timp în preajma ei, cu atât se îndoia mai tare că ea era o asemenea femeie. Era adevărat că spunea lucruri fără noimă, însă el își dăduse seama aproape imediat că o făcea pentru propriul amuzament. Era mai deșteaptă decât majoritatea doamnelor din înalta societate. Simțea cumva că Lady Georgina avea un motiv întemeiat pentru a călători împreună cu el spre Yorkshire.

- Este departe?

Doamna găfâia, iar în obraji ei de obicei palizi erau acum două pete roșii.

Harry cercetă cu privirea dealurile ude, încercând să găsească un reper în amurgul tot mai întunecat. Îi era oare cunoscut stejarul răsucit de lângă stâncă aceea?

- Nu mai e mult.

Cel puțin, spera să fie așa. Trecuseră ani întregi de când călărise ultima oară pe dealurile acestea, așa că era posibil să se fi înșelat în privința locului unde se afla coliba. Sau poate că se prăbușise de când o văzuse el ultima dată.

- Presupun că te pricepi să aprinzi un foc, domnule P-pye.

Numele tremură pe buzele ei.

Ea avea nevoie să se încălzească. Dacă nu găseau coliba curând, va trebui să încropească un adăpost din păturile din trăsura.

- Da, desigur. Fac asta de când aveam patru ani, milady.

Pentru cuvintele sale, fu răsplătit cu un zâmbet poznaș. Privirile li se întâlniră, iar el își dori... Un fulger îi curmă gândul pe jumătate alcătuit, iar în lumina lui, zări un zid de piatră.

- Iat-o! „Slavă Domnului!”

Măcar micuța colibă era în picioare. Patru pereți de piatră și un acoperiș de paie înnegrite de timp și ploaie. Se propti cu umărul în ușă și, după ce o împinse zdravăn o dată sau de două ori, aceasta se deschise. Harry intră împleticindu-se și ridică felinarul pentru a lumina interiorul. Mici vietății o luară la goană în umbre. Se cutremură.

- Vai! Ce urât miroase.

Lady Georgina intră și își flutură mâna în fața nasului roz, de parcă ar fi vrut să alunge duhoarea de mușgai.

El trânti ușa în urma ei.

- Îmi pare rău, milady.

- De ce nu-mi spui pur și simplu să tac și să fiu fericită că am scăpat de ploaie?

Ea zâmbi și își dădu jos gluga.

- Nu cred că am s-o fac.

Harry se îndreptă spre cămin și găsi niște bușteni pe jumătate arși. Erau acoperiți cu pânze de păianjen.

- O, haide, domnule Pye. Știi că asta v-v-rei.
Dinții ei clănțănă.

Patru scaune șubrede de lemn se aflau în jurul unei mese înclinată într-o parte. Harry puse felinarul pe masă și luă un scaun. Îl izbi cu putere de căminul din piatră. Acesta se sfărâmă, spătarul desprinzându-se, iar șezutul frângându-se. În spatele lui, Lady Georgina țipă.

- Nu, nu vreau, milady, rosti el.

- Adevărat?

- Da.

El îngenunche și începu să aranjeze așchiile scaunului pe buștenii carbonizați.

- Foarte bine. Presupun că atunci va trebui să fiu drăguță.

Harry o auzi trăgându-și un scaun.

- Pare foarte eficient ce faci acolo.

Apropie flacăra felinarului de așchiile de lemn. Acestea se aprinseră, iar el adăugă apoi bucăți mai mari din scaun, atent să nu înăbușe focul.

- Ah! E plăcut.

Vocea ei se auzi răgușită din spatele lui. Pentru o clipă, Harry incremeni, gândindu-se ce ar fi putut însemna, într-un alt context, vorbele ei și tonul cu care fuseseră rostite. Apoi, își alungă gândurile și se răsuci. Lady Georgina își ținea mâinile întinse spre foc. Părul ei arămiu se usca formând cârlionți delicați în jurul frunții, iar pielea ei albă strălucea în lumina focului. Încă mai tremura. Harry își dresе vocea.

- Cred că ar trebui să vă scoateți rochia aia udă și vă înveliți în pături.

Se îndreptă spre ușă, lângă care lăsase să-i cadă păturiile din trăsura. Din spatele lui, auzi un râs ușor.

- Nu cred că am auzit vreodată o sugestie atât de nepotrivity făcută atât de potrivit.

- N-am vrut să fiu nepoliticos, milady. Îi dădu păturiile. Îmi pare rău dacă v-am jignit.

Pentru o fracțiune de secundă, ochii lui întâlniră ochii ei, atât de albaștri și de veseli, apoi se întoarse cu spatele. În spatele lui se auziră foșnete. Încercă să-și disciplineze gândurile. Nu-și va imagina palizii ei umeri dezgoliți deasupra...

- Nu ești nepoliticos, după cum bine știi, domnule Pye. Chiar încep să cred că ar fi imposibil pentru dumneata să fii astfel.

„Dacă ar ști.“ El își dresе glasul, însă nu făcu nici un comentariu. Se strădui să privească micuța încăpere. Nu se afla nici un bufet, doar masa și scaunele. Păcat. Avea burta goală.

Foșnetele de lângă foc încetară.

- Poți să te întorci acum.

Înainte de a se răsuci, el se strădui să-și păstreze cum-pătul, dar Lady Georgina era acoperită cu blănuri. Fu încântat să constate că buzele ei deveniseră mai roz. Își scoase un braț gol de sub pătură și arătă spre o alta care se afla de partea cealaltă a șemineului.

- Am lăsat una pentru dumneata. Stau prea confortabil ca să mă mișc, dar voi închide ochii și promit să nu mă uit pe furiș dacă și dumneata vrei să te dezbraci.

Harry își îndepărtă privirea de la brațul ei și îi întâlni ochii albaștri și inteligenți.

- Mulțumesc!

Lady Georgina zâmbi, iar pleoapele ei coborâră.

Vreme de o clipă, Harry o privi pur și simplu. Umbrele arcuirilor arămii ale genelor ei fluturau pe pielea ei palidă, iar un zâmbet îi rătăcea pe buzele curbate. Nasul ei era subțire și lung, iar unghiurile feței, puțin prea ascuțite. Când stătea în picioare, era aproape de aceeași înălțime ca el. Nu era o femeie frumoasă, dar se pomenea că trebuie să-și controleze privirea atunci când se afla în preajma ei. Era ceva legat de felul în care își arcuia buzele când era pe cale să-l tachineze. Sau poate de felul în care sprâncenele i se ridicau atunci când

zâmbea. Ochii îi erau atrași de chipul ei ca pilitura de fier de un magnet.

Se dezbracă repede de straietele de pe partea de sus a corpului, iar apoi se înfășură în pătură.

- Puteți să deschideți ochii, milady.

Ochii ei se deschiseră rapid.

- Bine. Acum, amândoi arătăm ca niște ruși înfocoșiți pentru a face față iernii siberiene. Păcat că nu avem și o sanie cu clopoței.

Netezi blana din poala ei. El încuviință. Focul trosnea în tăcerea din încăperea, în timp ce se gândea ce-ar mai putea face pentru a-i fi ei mai bine. În colibă nu exista nici un fel de mâncare, așa că n-aveau ce face, decât să aștepte ivirea zorilor. Ce făceau oamenii din înalta societate când se aflau singuri în saloanele din palatele lor?

Lady Georgina trăgea de pătura ei, dar, brusc, își împreună mâinile de parcă ar fi vrut să le facă să stea locului.

- Cunoști vreo poveste, domnule Pye?

- O poveste, milady?

- Da. O poveste. De fapt, o poveste cu zâne - fac colecție de povești.

- Adevărat. Harry era nedumerit. Felul de a gândi al aristocraților era uimitor, uneori. Pot să vă întreb cum adică faceți colecție de povești?

- Întrebând.

Râdea de el?

- Ai fi surprins de poveștile pe care oamenii și le amintesc din copilăria lor. Desigur, bătrânele dădace sunt cele mai bune surse. Cred că le-am rugat pe toate cunoștințele mele să mă prezinte dădacelor lor. A dumitale mai trăiește încă?

- Eu n-am avut dădacă, milady.

- Oh! Obrajii ei se îmbujorară. Dar cineva - mama dumitale? - trebuie să-ți fi spus povești în copilărie.

El se mișcă pentru a pune pe foc o altă bucată de scaun.

- Singura poveste pe care mi-o pot aminti este *Jack și vrejul de fasole*.

Lady Georgina îi aruncă o privire compătimitoare.

- Una mai bună nu știi?

- Mă tem că nu.

Celelalte povești pe care le știa nu erau tocmai potrivite pentru urechile unei doamne.

- Ei bine, de curând, eu am auzit una destul de interesantă. De la mătușa bucătăresei mele, când a venit s-o viziteze, la Londra. Vrei să ți-o povestesc?

„Nu.“ Ultimul lucru pe care și-l dorea era să devină și mai intim cu stăpâna lui decât îl fortasera deja împrejurările.

- Da, milady.

- A fost odată ca niciodată un rege măreț, care avea un leopard fermecat pentru a-l servi. Își foi dosul pe scaun. Știu la ce te gândești, dar povestea-i alta.

Harry clipi.

- Milady?

- Nu. Regele moare imediat, așa că nu el este eroul basmului.

Îl privi, așteptând să comenteze ceva.

- Ah!

Nu se putu gândi la nimic altceva ce să zică. Pentru ea, păru să fie de ajuns. Lady Georgina dădu din cap.

- Leopardul purta un soi de lanț de aur în jurul gâtului. Era înrobbit, vezi dumneata, dar nu știu cum de ajunsese în situația asta. Mătușa bucătăresei nu mi-a spus. În sfârșit, când regele era pe moarte, l-a pus pe leopard să-i promită că-l va sluji și pe următorul rege, fiul lui. Se încruntă. Ceea ce, într-un fel, nu pare foarte corect, nu-i așa? Adică, acesta este un moment când servitorii creștințioși sunt eliberați.

Se foi din nou pe scaunul din lemn. Harry își drese glasul.